

Erindringer fra min afrejse fra Færøerne, Trangisvaag 22.7.1922

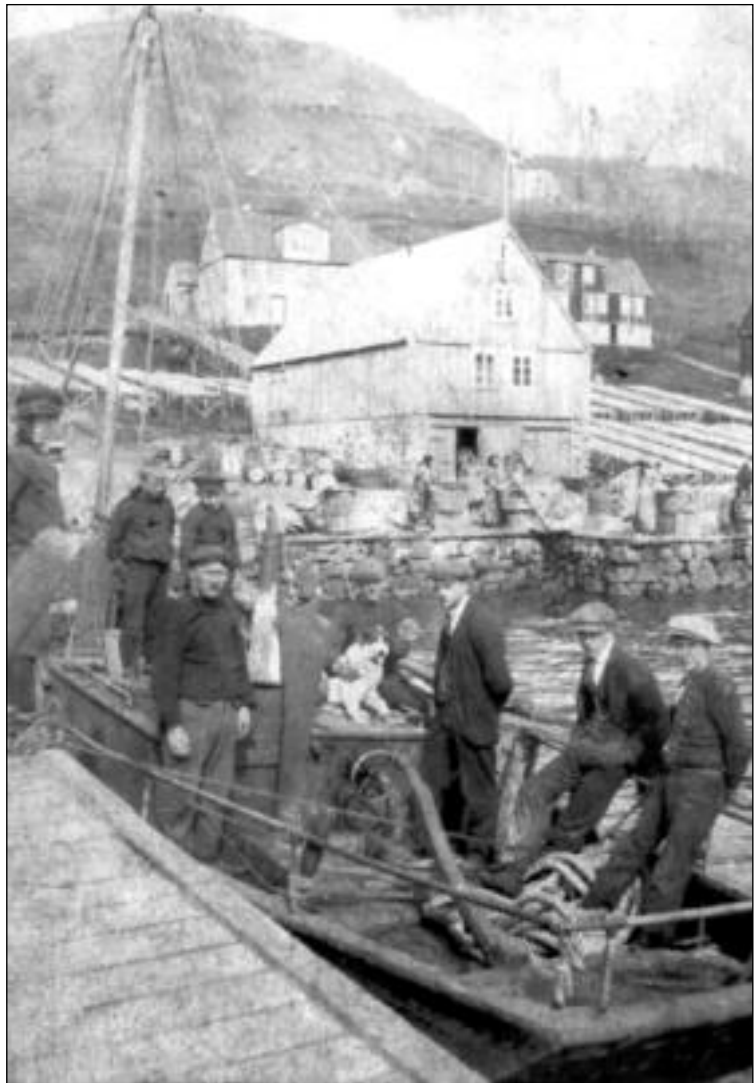
Edvard, pápi Gerdu, skrivaði nakað niður um lívið hjá sær. Hetta er fyrst og fremst í samband við, tá ið hann fór niður til Danmarkar í sjúkraðrindum. Men hann hevur eisini frásagnir heima frá Tvøroyri, tá ið tað kundi gingið galið við vanlukkum, sum hendu. Hesar frásagnir lýsa væl, hvussu Edvard hevur verið sum persónur umframt tað, sum vit høvdu í fyrsta parti av hesi røð um hansara fakfelagsvirksemi. Fyrsti partur av hesi frásøgn er eisini ein áhugaverd frásøgn um, hvussu tað var at verða sendur sjúkur niður fyrri úti við 90 árum síðani. Henda frásøgn verður tí eisini ein partur av ættarsøguni hjá Gerdu. Hetta er endurgivið, sum tað er skrivað á donskum við onkrum tillagingum.

Mundi verið ov seinur til Tjaldrið
Jeg gik hjemme og ventede i Spænding paa, at Tjaldur, Postdamperen, skulde fløjte anden gang til Afgang, og mit hjerte blødte over at skulle skilles fra min kære hustru og datter. Men da tiden faldt saa lang at vente, maatte jeg afsted. Jeg skulde sejles ombord med motorbaad Blaafos. Jeg blev fulgt til Baaden af alle mine kære derhjemme. Inderst i mit hjerte tænkte jeg, det er sidste gang i livet, jeg faar lov til at tage afsked med mine kære paa jorden. Da vi saa var kommet ud paa fjorden, hørte vi Tjaldur fløjte og til mit uheld var det tredje gang.

Da gik motoren i staa, men saa kom til alt held Napoleon Nolsøe og Hans Mohr Mortensen med en robaad og tog mig, min kone og fader. Vi vilde aldrig have naaet Tjaldur, hvis ikke motorbaaden Plover var kommet og havde taget mig ombord og indhentet Tjaldur, da det var kommet et godt stykke forbi fjorden. Men det naaedes kun ved at Maskinen var spændt til det yderste. Da vi kom paa siden af Tjaldur, og trappen var firet ned, kom første styrmand ned og modtog mig med de ord: "Tror de, at skibet har tid til at ligge og vente paa dem." "Havde det ikke tid til at vente, saa maatte det gerne sejle videre, for kom jeg ikke med denne gang, saa kunde jeg komme den næste," svarede jeg.

Stríðsfelagararnir Edvard Mortensen, pápi Gerdu, og Erik Larsen, sum ikki bakkaði fyrri sjálvum Stauning

Edvard skuldi fara umborð á Tjaldrið við Bláfossi, men hann steðgaði upp á leiðini

Jeg var træt baade af den tone, styrmanden tiltalte mig i, og saa af, at alle passagererne stod og saa paa mig og havde hørt hvad styrmanden sagde. Men det meste, der har gjort, at jeg blev hidsig, var nok det, at Tjaldur havde standset, saa at

jeg naaede at komme med. Jeg ønskede nemlig saa inderligt, at det ikke skulde standse, for jeg kunde ikke tænke mig at rejse og maaske aldrig se mine kære igen. Men da jeg var kommet ombord og kom agter ad dækket, blev jeg modtaget af enken Hanna Petersen og kaptajn Hansen fra Gøte. Han havde bedt kaptajnen paa Tjaldur om at standse. Jeg kom ned i kahytten og valgte mig en køje, og da jeg havde lagt mine sager til rette i kahytten gik jeg op paa dækket igen for at faa det sidste glimt af Trangisvaagfjorden at se. Taarerne randt mig ned ad kinderne og mit hjerte blødte ved tanken om, at jeg muligvis ikke vilde faa lov til at gense mine kære her i det jordiske liv. Da jeg senere kom ned i kahytten fik jeg saadan en kvalme for hjertet, at jeg ikke kunne opholde mig nede i kahytten men maatte op paa dækket igen. Der opholdt jeg mig indtil omkring kl 10 om aftenen. Da maatte jeg ned igen, for da gik søerne saa meget over skibet, at det vilde være risikabelt for mig i mørket at klare mig. Jeg gik til køjs men kunde ikke sove før hen ad morgenen. Men jeg vaagnede igen af, at skibet blev saa roligt og slingrede ikke mere. Da var det ved 6 tiden om

morgenen, og da jeg kom op paa dækket var det saa dejligt vejr.

Vitjan í Edinburg
Vi sejlede ned mellem Shetlandsøerne kun et stykke fra land og kunde se faarene gaa inde paa land, og ved 5 tiden morgenen efter vaagnede jeg op igen ved, at skibet laa stille. Da laa vi i Leithfjorden og ventede paa lodsbaaden og ved ½7 tiden kom vi ind og lagde til kaj. Da jeg saa havde spist frokost kl. 8 gik jeg lidt rundt paa kajen for at se mig lidt om. Ved 12 tiden gik jeg, to danskere og to andre færingier i land med breve, vi havde skrevet til Færøerne. Saa gik vi i land igen ved 6 tiden for at se Edinburgh ved lys om aftenen. Det var et prægtigt syn at spadserere op igennem Princess Street. Der var gaden oplyst med forskelligt slags kulørte lamper. Før om dagen, vi var i land, var vi oppe i udsigtstaarnet i Edinburgh. Det var 300 trappetrin op til den øverste balkon, og saa gik vi gennem den store park fra taarnet op til den lille fæstning, hvor vi saa mange kanoner og forskellige ting. Da vi kom om bord igen ved 11 tiden om aftenen gik vi igennem Porten uden at vagten ænsede os, for den var optaget af nogle berusede personer. Morgenen efter sejlede vi kl. ½8, og resten af turen havde vi det fineste vejr, man kan tænke sig. Om dagen var det morsomt at se, hvor springerne boltrede sig foran stævnen af skibet næsten hele vejen over Nordsøen. Da vi passerede Skagen stod vi paa dækket og spejdede efter land, men det var og blev sunket i havet. Vi fik nemlig ikke noget af Danmark at se, før vi kom saa langt, at vi begyndte at sejle ind i Øresund. På hele vejen passerede vi mange dampere og sejlskibe.

